

have igaar ved at sende en vigtig Lov til et Udvalg, nemlig Loven om Dødsboers Skiftebehandling, flaaet denne Lov ihjel, om jeg saa maa sige, idet der nu ikke er rimelig Udfigt til, at den kan komme igjennem i nærværende Samling. Jeg siger Intet dertil. Enten vi faae denne Lov om Dødsboers Skiftebehandling i Nar eller til næste Nar eller om adskillige Nar, har ikke nogen særdeles Betydning; vi hjælpe os nok igjennem endda. Naar vi derimod vedtage en Udsættelse med Hensyn til vort Forvar, fan dette, om Udsættelsen kun sker for et Nar, gjerne bringe os hen imod vort eget Fædrelands Dødsboes Skifte.

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke af sin Betragtning af Fædrelandets Laro lade sig lede til at antyde, at Andre i deres Betragtning af Sagen ikke skulde have Fædrelandets Laro for Øie.

Føgger: Det er ikke min Hensigt at forfølge de Betragtninger, der bleve anstillede af den ærede sidste Tale angaaende Ministeriets Motiver ved nærværende Leilighed. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), der havde Ordet før ham, fremsatte imidlertid adskillige Bemærkninger af mere formel Art om Finantslovens Betydning og om Vigtigheden af, at Folkethinget ikke svækkede denne Lovs Betydning, og da flere af de Punkter, han fremdrog, stred imod min Opfattelse af dette Spørgsmaal, som er uddannet gjennem en lang Række af Nar, hvori jeg har haft den Ære at deltage i Finantslovens Behandling, føler jeg mig kaldet til at fremsætte nogle Bemærkninger, der skulde vise, at det ærede Medlems Opfattelse af Sagen i mine Øine ikke er den rigtige. Jeg maa dog sige, at jeg ganske kan slutte mig til ham med Hensyn til en Hovedbetragtning, nemlig med Hensyn til den store konstitutionelle Betydning, man tillægger den Bestemmelse i Grundloven, at Finantsloven og Tillægsbevillingslovene skulde forelægges først i Folkethinget. Jeg maa dog tilføie, at dersom jeg har opfattet det ærede Medlems Antydninger rigtig, syntes det mig, som om han fornemmelig vilde lægge Vægt paa Netten til at negte Finantsloven i det Hele; men det gjør jeg ikke. Denne Net have begge Thing lige fuldt; hvad enten den kommer først til det ene eller til det andet Thing, kunne de begge lige fuldt negte den. Derimod lægger jeg Betydningen af, at den først skal forelægges Folkethinget, fornemmelig deri, at den egentlige i Enkeltheberne gaende Begøelse af Finantsloven derigjennem kommer til at foregaa i Folkethinget, at Bevillingen til alle de enkelte Dele af Administrationen kommer til væsentlig at bero paa, hvad Folkethinget beslutter. Med Hensyn til de Betragtninger, det ærede Medlem i den Anledning gjorde gjældende, vil jeg ikke opholde mig ved en af det ærede Medlem som utvivlsom fremfat Theori

med Hensyn til Indtægtsposterne. Jeg tror, det ærede Medlem maa indrømme mig, at denne Sag, om den ogsaa er utvivlsom for ham, ingenlunde er det for Andre, men at der tværtimod i denne Henseende er en meget stor Uenighed tilstede. Da dette Punkt imidlertid ikke har praktisk Betydning i nærværende Dieblit, vil jeg ikke opholde mig derved. Derimod skal jeg vende mig til et andet Punkt, han har fremhavet, nemlig Udgiftsbevillingerne. Det ærede Medlem mente, at dersom der var et Punkt, hvori Regjeringen havde fundet, at den ikke kunde være tilfreds med en Udgiftsbevilling, som Folkethinget havde givet paa Finantsloven, vilde det svække Folkethingets Indflydelse, naar Regjeringen ikke stillede sit Forslag om en forøget Bevilling i Landstinget, men derimod indbragte et særegent Tillægsbevillingsforslag derom i Folkethinget. Jeg maa tilstaa, at Sagen for mig stiller sig lige omvendt. Dersom Regjeringen i Landstinget indbringer et Forslag til en Bevilling, som har en stor Betydning — thi om Smaating vil der jo ikke let være Tale — og faar Landstingets Santykke til den, kommer Finantsloven tilbage hertil. Bevillingen er da fjettet ved hele det andet Things Vægt, og dersom Stemmungen her i Thinget, saaledes som f. Ex. i Nar, er for, at vi skulde have en Finantslov ud, at der skal vedtages en virkelig Finantslov, vil Thinget meget let gjennem Sagens Behandling i de 2 Thing komme til at give efter med Hensyn til sin egentlige, oprindelige Anskuelse i denne som i saa mange andre Love. Dersom Regjeringen derimod ikke stiller Forslag til Forandring af Finantsloven i det andet Thing, men derimod forelægger et Tillægsbevillingsforslag i dette Thing, har dette Thing sin fuldstændigste Frihed i den Sag, uden i mindste Maade at være trykket af den Vægt, som Forandringen vilde have, naar den kom frem i selve Finantsloven. Hvis de Herrer idag eller ved en af de følgende Behandlinger af dette Lovforslag ville negte dets Overgang til den følgende Behandling, eller ville stemme imod det ved dets endelige Vedtagelse, kunne de afgive deres Stemme med fuldeste Frihed. Skulde nogen anden Minister end Krigsministeren gjøre det Samme, som det ærede Medlem syntes at frygte, vil selvfølgelig affurat det Samme blive Tilfældet, nemlig at dette Thing kommer til at staa i et langt friere Forhold overfor det andet Thing. Jeg tror derfor, at den Betyrning, som fra den formelle Side er væk, virkelig er ubegrundet. — Jeg vil dernæst fremdrage et andet Punkt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) berørte, fordi jeg ogsaa med Hensyn dertil er af en anden Mening end han; det er Spørgsmaalet med Hensyn til Vigtigheden af Parlamentarismen. Jeg vil ikke gaa ind paa en nærmere Drøftelse af dette Spørgsmaal — det høier ikke hjemme her — men jeg tror, at selv de varmeste Venner